



ELISE KOVA

ČARODĚJKA

Šepot kouzel

FRAGMENT

Čarodějka Šepot kouzel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Elise Kova
Čarodějka – Šepot kouzel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

ČARODĚJKA

Šepot kouzel

ELISE KOVA

FRAGMENT



Pro strážce věže

HLAVNÍ
KONTINENT

PŮLMĚSÍČNÍ
KONTINENT

BARIÉROVÉ
OSTROVY

ZÁPADNÍ
MHASHAN

JIŽNÍ
LYNDUM



VÝCHODNÍ
CYVEN

SEVERNÍ
SHALDAN





DOLARIAN

MONLAN

SORICUM

SOUMRAČNÉ
KRÁLOVSTVÍ

NORIN

KŘÍŽOVATKY

HASTAN

SOLARIN

OPARIUM

SOLARIS

EFER

OFOK

WARICH

RISEN

VENMIR

MERU

PARTH

CARSOVIA

LUTH

HOKOH

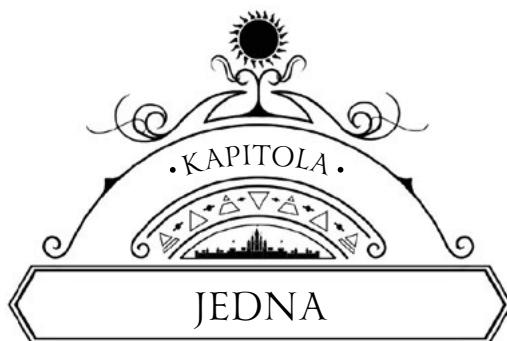
MRAZIVÉ OSTROVY

FRANFURT

REPUBLIKA
QWINT

S





Zdi měly svá tajemství a promlouvaly o nich.
... kam... jde...

Já ne...

... nechejme si to pro sebe...

Se skloněnou hlavou a s nosem vraženým v knize Eira to mumlání ignorovala. Ta slova nebyla nic víc než kouzlem uvězněný šepot lidí, kteří tam nebyli – lidí, kteří tam možná nebyli několik hodin, nebo dokonce několik desetiletí. Děkala jí společnost a mučila ji. Eira se usilovně snažila ty hlasy umlčet anebo je alespoň nevnímat, protože když o nich mluvila, nikdo jí nevěřil.

Nikdo jiný je neslyšel.

Stoupala hlavní chodbou Čarodějné věže, která se spirálovitě vinula mezi přednáškovými sály, knihovnami umístěnými ve středu budovy a pokoji učňů nacházejícími se na vnější straně. Lidé, které mījela, byli povětšinou zticha, na rozdíl od kakofonie, která ji hrozila ohlušit, kdyby svou magii nechala bez dozoru a kontroly.

Namísto toho se Eira pokusila naplnit svou mysl slovy z knihy, kterou právě četla. Ta kniha vyprávěla o vzdálené zemi – o světadílu Meru neboli Půlměsíčním kontinentu. Byla to země plná magie zcela odlišné od té, kterou sama ovládala, a žili v ní lidé, kteří vypadali, jako by vyskočili rovnou z pohádky. Bylo pro ni snadné vystoupit ze svého těla a představit si, jak stojí na těch vzdálených březích, dokud se neozval hlas, který řekl –

... zabij našeho panovníka...

Prudce se zastavila. Z kabinetu vyšli dva učni a něco si mezi sebou šeptali. Chlapec byl oblečený ve stejné uniformě, jakou měla Eira – bez límečku, s širokými rukávy k loktům a s lemem, který sahal k bedrům. Dívčina uniforma měla rozšířené rukávy a vysoký límec. Vodoměj a ohňonoška, Adam a Noelle, také známi jako „mocenský pár“ věže – a ti poslední lidé, s nimiž se Eira toužila setkat.

„Na co zíráš, podivínko?“ utrl se na ni vodoměj Adam.

„Promiň, cože?“ zeptala se Eira klidně a schovala knihu do brašny, aby nemohli čtení o Meru – její vášeň – využít jako další munici proti ní.

„Je snad hluchá? Není to ta, co celou dobu „slyší hlasy“?“ Adam se ušklíbl a podíval se na Noelle, která se zachichotala a zastrčila si pramen tmavých kadeří za ucho.

„Možná mluvila se svými imaginárními přáteli a neslyšela nás?“ nadhodila.

„Je to tak?“ Adam udělal krok k Eiře.

Eira ho přejela pohledem od paty k hlavě a zůstala civět na špičku zahnutého nosu, aby se vyhnula jeho tmavě hnědým očím. Přesně tak jí to radila udělat Alyss, aby se nikým nenechala zastrašit. „Měla jsem dojem, že jeden z vás říká něco o císaři.“

Zasmál se skřípavým, příšerným smíchem. Smíchem, který Eira dobře znala... smíchem, který si vyhradil jen *pro ni*. „Vypadám snad jako někdo, kdo se zajímá o politiku?“

„Ne.“ Eira zavrtěla hlavou. „Předpokládám, že ne. Abys měl názor na politiku, musel bys mít alespoň polovinu mozku.“ Odtrhla od něj oči a pokračovala v chůzi.

Adam ji chytil za loket a zavrčel: „Co jsi to řekla?“

„Pusť mě,“ zašeptala Eira. Při tom doteku se vzedmula její magie. Kdyby ji držel ještě o chvíli déle, smetla by jej, jako když bezmocné dítě sebere dravý proud.

„Myslíš, že mě můžeš urazit a odejít?“

„Pojď, Adame.“ Noelle ho popadla za paži, kterou nesvíral Eiru.

„Neurážím tě, pokud je to pravda,“ pronesla Eira tiše.

„Zopakuj to!“ vyštěkl. Zamířily na něj vlny její magie, nekontrolovatelné, nezastavitelné. Eira se cítila jako měsíc, který kolem něho rotuje spolu s jejími slovy. Trhnout s ním z jedné strany na druhou by bylo až příliš snadné. Přimět ho, aby cítil, co chtěla, aby cítil –

Přestaň.

Eira zavřela oči a tiše vzdychla, aby odvrátila pád to temných hlubin, do kterých už se pomalu nořila. Bylo to místo, kam se nikdy nesměla odvážit. „Omlouvám se. Teď mě nech jít, Adame, prosím.“

„Nejsem –“

„Ona za to nestojí.“ Noelle si Eiru ostražitě prohlížela. „Víš, co udělala před třemi lety.“

To kvůli němu. Nechtěla jsem to udělat. Kdyby mě ne—... Ta slova v ní dosud bublala, stejně jako strašlivá a temná vzpomínka na ten den. Ale teď bylo Eire osmnáct. Už nemusela říkat všechno, co jí přišlo na mysl.

V hlučném světě bylo často tou nejlepší cestou vpřed ticho. Stagnace a mlčení a *otupělost*.

„Co se to tady děje?“ ozval se známý hlas. Všichni tři se otočili čelem k jeho majiteli. Adam rychle pustil Eirín loket.

„Nic, Marcusi.“

„To doufám,“ pronesl Marcus varovným tónem. „Pojď, Eiro, nechceme nechat ministra čarodějnictví čekat.“ Marcus se protáhl kolem nich a pokračoval vzhůru do věže. Eira ho poslušně následovala.

„Jen uteč, ty zbabělče,“ zasyčela Noelle, dost nahlas, aby Eira s jistotou poznala, že to nebyl kouzelný šepot ze zdi, ze dveří ani z podlahy.

Eira se zastavila, ohlédla se přes rameno a podívala se do Noelliných černých očí.

„Není milé mít za bratra pana Dokonalého, který tě vždycky přijde zachránit? Zajímalo by mě, co by se stalo, kdyby tě nehlídal a kdybys neměla za strýčka ministra. Senát by tě sežral zaživa.“ Ušklíbla se a svraštila svou hezkou tvář, takže něco z její vnitřní ošklivosti teď vylezlo i na povrch.

Eira jen zírala. Na nic nemyslela – jen měla pocit, jako by se propadala hlouběji a hlouběji do mrazivě chladného oceánu, který se v ní rozléval. Pod vodou znělo všechno tlumeně, vzdáleně a jednotvárně. Hlasy se k ní nedostaly. Nikdo se k ní nedostal.

„Eiro?“ zavolal na ni Marcus.

Eira se vrátila do reality, rychle se za ním rozběhla a nechala Noelle a Adama stát na chodbě. „Nepotřebuju, abys mi pomáhal.“

„Nic jsem neudělal.“ Její bratr zakoulel očima.

„Ale ano, udělal.“

„No, co čekáš?“ Povzdychl si. „Nebudu jen tak stát a sledovat, jak tě obtěžují.“

Protože se bojíš, co by se stalo, kdyby na mě příliš tlačili, dodala Eira v duchu. „Jestli se mě budeš dál zastávat, nikdy nepřestanou.“

„To ti nakukala Alyss?“ Povytáhl tmavě blond obočí, protože věděl, že uhodil hřebíček na hlavičku. Marcus měl vlasy po rodičích – medově zlaté s tmavě bronzovými pramínky. Na rozdíl od něj měly Eiriny vlasy platinový odstín. Tak světlý, že na slunečním světle vypadaly skoro jako bílé.

„Možná.“ Eira zkroutila popruh své tašky. „Ale ona se nemýlí.“

Vzdychl. „Eiro, řekl jsem mámě a tátovi, že se o tebe postarám a že tě budu chránit. Slíbil jsem to i strýci Fritzovi a strýci Grahmovi.“

„Právě mi bylo osmnáct. Myslím, že už opravdu není *nutné*, abys mě chránil.“

„Přesto to budu dělat dál.“ Jeho velká dlaň těžce přistála na temeni její hlavy a Marcus jí pořádně zatřásl.

„Rozcucháš mi vlasy.“ Odstrčila jeho ruku pryč.

„Jak by někdo mohl poznat rozdíl?“

Eira se na něho zamračila, ale on se jen rozesmál.

„Nedívej se na mě tak. No tak, Eiro, usměj se. Už tak dlouho ses na mě neusmála.“

„Pojďme si vyzvednout úkoly na dnešní den.“ Eira přistoupila k předposledním dveřím ve věži, téměř na jejím vrcholu. Byla to kancelář ministra čarodějnictví. Rychle zaklepala.

„Pojďte dál.“

Za dveřmi se nacházela místnost, kterou znala stejně dobře jako svůj domov v Opariu.

Uprostřed, čelem ke dveřím, byl umístěný velký stůl. Na jedné straně stála dvě křesla, která umožňovala dvěma sedícím lidem příjemně konverzovat. Velká okna poskytovala úchvatný výhled na rozeklané vrcholy hor obklopujících hlavní město impéria Solaris. Kolem oken se mačkaly nejružnější pracovní lavice a police, na jejichž povrchu vždycky něco jemně bublalo.

Za stolem seděl muž se sytě modrýma očima a vlasy, které se podobaly Marcusovým. V Eirině mysli byl součástí téhle místnosti stejně jako kádinky a kotlíky.

„Á, zdravím vás, vy dva!“ Fritz, ministr čarodějnictví, vstal.

„Pane ministře,“ řekla Eira se zdvořilým příkývnutím.

„Vždy tak formální.“ Fritz zavrtěl hlavou a obešel stůl. I když byl Marcus o hlavu a ramena vyšší, vtáhl jej do medvědího objetí. „Rád vás oba vidím.“

„Také tě rád vidím, strýčku,“ řekl Marcus.

„Setkali jsme se před dvěma dny,“ namítla Eira, ale pak se nechala svým drahým strýčkem obejmout, a když ji sevřel tak silně, až jí prasklo v zádech, jemně ho stiskla.

„Ha, slyšel jsem to.“ Fritz se zasmál. „Už je ti líp?“

„No, vlastně ano.“ Eira se protáhla dopředu a dozadu.

„A to, že jsem tě viděl před dvěma dny, neznamená, že se mi po tobě nestýská. Připadá mi to jako včera, když jste vy dva dorazili do věže, drželi jste se za ruce a hráli si v mé kanceláři –“

„Ano, taky si na to pamatujeme, strýčku.“ Eira se na něho usmála a poplácala ho po rameni. „A teď, můžeme dostat své úkoly?“

„Spěcháš za Alyss?“

„Kdyby se naše úkoly zase náhodou shodovaly,“ připustila Eira.

„*Náhodou*,“ zopakoval Marcus, pohrdavě si odfrkl a zachechtal se.

„Tady to máte.“ Fritz podal jeden kus papíru jí a pak jeden Marcusovi... dvakrát tak dlouhý. „A teď běžte. Čas kvapí a oba máte spoustu práce.“

„Díky, strýčku.“ Marcus svým papírem rozpustile zasalutoval, vyrazil ze dveří a opět nechal Eiru daleko za sebou.

„Co se děje?“ otázal se Fritz zamyšleně.

Eira se podívala na svůj seznam. Pod slovy „Západní klinika“ bylo uvedeno pět jmen. Její bratr jich tam měl alespoň deset – ne, patnáct.

„Zase má delší seznam než já,“ zamumlala.

„Chci, abys mohla trávit čas s Alyss.“ Ta slova zněla upřímně. Tak proč jí připadala jako lež?

„Chci toho dělat víc.“

„Dočkej času.“ Pronesl dvě slova, která nenáviděla ze všeho nejvíc.

„A kdy se toho času dočkám?“ zeptala se Eira tiše. „Chci –“

Nedal jí šanci tu větu dokončit. „Nespěchej. Jsi mladá. Na to, abys ukázala, co umíš, máš ještě dost času. Vzhledem k *jedinečnosti* tvé ma-

gie je nejlepší jít na to pomalu.“ Eira pevně stiskla rty. Když nic neodpověděla, zatlačil na ni: „Ano?“

„Ano,“ zopakovala, vzdala to a vyklouzla z jeho kanceláře dřív, než mohl rozhovor pokračovat. Namísto aby se pustila do boje, raději znovu vytáhla svou knihu a začetla se do stránek, které četla už tolikrát, že by jejich slova dokázala recitovat z paměti.

Slova o místech, o kterých věděla, že je nikdy nenavštíví, protože zůstane celý život uvězněná tady, pod dozorem jako ovce v ohradě.

Vydala se dolů z věže a uši jí opět zaplnil šepot. Jako holčička těm hlasům nerozuměla – považovala je za své imaginární přátele. I její rodiče to tak viděli.

Ale pak se nejrůznějšími způsoby začala projevovat její magie a ukázalo se, že je čarodějka, stejně jako její bratr a strýc. Od toho dne Eira věděla, že je předurčena k životu v Čarodějné věži v Solarinu, hlavním městě císařství. Bylo to místo, kam se posílali všichni čarodějové v zemi. Doufala, že najde řešení, nebo dokonce vysvětlení, proč slyší hlasy. Ale zatím neměla žádná vodítka. Přestože se neustále snažila, doposud se naučila jen ty hlasy utiřit – pokud se soustředila.

Do Čarodějné věže přišla před šesti lety. Byla mnohem mladší než ostatní nováčci, ale něco takového se nestalo poprvé. Navíc jako neteř ministra čarodějnictví samozřejmě mohla dostat výjimku... na což jí její kolegové jen zřídka dovolili zapomenout.

Na úpatí Čarodějné věže se nacházel hlavní vchod – jediný vchod, kudy mohli vcházet nečarodějové. Byla tam čekárna se stolky, židlemi a pohovkami, ale ty byly obvykle prázdné, protože na návštěvu k čarodějům nikdo nechodil. Císař Aldrik Solaris a císařovna Vhalla Solarisová dělali, co bylo v jejich silách, aby společnost začala čaroděje přijímat, ale nenávisť a předsudky byly jako šlahouny nehynoucí révy, které se neustále zavrtávaly do lidských srdcí. Za každý vytržený úponěk na jejím kmenu hned vyrostly dva nové.

„Už jsem se chystala odejít bez tebe,“ zabručela Alyss a vyskočila ze sedadla, na kterém seděla. Hlínu, z níž kouzlem tvořila sošku, zamyšleně poslala zpátky do váčku, který se jí houpal na boku.

„Promiň.“

„Viděla jsem tudy procházet tvého bratra, takže jsem věděla, že nebudeš daleko.“

Marcusův stín. To bylo vše, čím kdy byla. Věděla to dokonce i Alyss, její nejlepší a nejopravdovější kamarádka.

„Zdržela jsem se u strýčka. Na čem jsi to pracovala?“ Eira rychle změnila téma.

„Na ničem, jen jsem si tak hrála.“ Alyss se usmála. Konečky prstů měla vždy potřísněné hlínou nebo kamenným prachem, podle toho, s čím si zrovna „jen tak hrála“, jak říkala. „Raději ses měla zeptat, co jsem četla.“

„Objevila jsi nějakou novou knihu?“

„Ano, a jde o opravdu skandální příběh.“ Alyss mluvila tiše a rychle. „Našla jsem ji v zadním koutě toho antikvariátu ve Zvonkové ulici. Neuvěříš, že o takových věcech někdo psal... a že se někdo odvážil dát to do tisku!“

„Jsi příliš chytrá, než aby sis plnila hlavu takovými hloupostmi.“ Eira protočila panenky.

„A ty jsi v srdci příliš veselá, než abys byla pořád tak pruderní a protivná.“ Alyss si dala ruce v bok. Desítky dlouhých tenkých tmavých copánků, které jí Eira před týdnem pomáhala zaplétat, jí sklouzly přes rameno. Při každém otočení hlavy na jejich koncích tiše zacinkaly korálky, které ze severu poslala Alyssina matka. Eire trvala cesta domů celý den. Ale Alyss musela na cestě strávit celý týden, protože pocházela z nejsevernější oblasti říše Solaris.

„Nic o mně nevíš.“ Eira napodobila kamarádčin postoj a stejně jako ona si dala ruce v bok.

„Cože – já? Já? *Já* že o tobě nic nevím?“ Alyss se jí vysmála tak hlasitě, že se její hlas odrazil od kovového lustru nad jejich hlavami. „V celé téhle věži jsem jediná, kdo tě zná.“

Eira zabručela, ale nic neřekla. Měla co dělat, aby se jí na rtech neobjevil úsměv. Alyss ji dloubla loktem do boku a se smíchem její úsměv osvobodila.

„Takže, dnes jdeme na Západní kliniku, že?“

„Zdá se.“

Společně se vydaly do svěžího jarního svítání.

Strouhy dosud svíral led a ze střech visely rampouchy. Všechno to jiskřilo, jako by se v tom časném ranním světle zhmotnila sama magie. Alyssin dech se před ní v chladu srážel a připomínal dým z komína. Ale Eiřin dech vidět nebyl.

Eira zavřela oči a na vteřinu si představila, že je duchem zimy. Byla svěžím vzduchem. Žila ve sněhem pokrytých březích. Její srdce bylo pohřbeno hluboko, hluboko uvnitř ledové modři mrazem pokrytých vrcholů hor, které ji obklopovaly.

„Kéž by už přišlo jaro,“ zamumlala Alyss zpod svého šálu.

„Kéž by ještě dlouho trvala zima.“ Eira si spokojeně povzdychla a zvedla ruce vysoko nad hlavu.

„Jsi blázen.“

„Říkají mi tak.“

„Máš štěstí, já mám blázny ráda.“ Alyss si zahákla ruku za Eiřin loket. „Zatím jsi nic neřekla.“ Zvedla knihu. „Slyšíš něco?“

„Neumím to ovládat...“ *Přinejlepším to zvládnou umlčet.* „To přece víš.“

„To proto, že se to *nesnažíš* ovládat. Jen to potlačíš a ponoříš se do svého ‚oceánu‘.“

„Protože bych ten šepot raději *neslyšela*.“ A v bublině vody, v níž si Eira samu sebe představovala, se skutečně neozval jediný zvuk.

Alyss si teatrálně povzdychla. „Máš dar a nic s ním neděláš. Takže je na mně, abych tě povzbudila. Podrž tu knihu a uvidíme, jestli ji dokážeš rozmluvit.“ Alyss vtiskla knihu Eíře do rukou. „Slyšíš něco?“

Eira knihu otočila a prolistovala ji. Navzdory Alyssinu nadšení držela svou magii pod pokličkou. „Ne, mlčí.“

„Sakra.“ Alyss si knihu zase vzala a zastrčila ji do tašky mezi masti a lektvary, které nesla na kliniku. „Jednoho dne najdu něco, co si moc ráda poslechněš.“

„Doufám, že ne.“

„Máš *dar*,“ zopakovala. Jako by doufala, že s ní Eira bude po milion-té konečně souhlasit.

Mám *prokletí*.

„Přestaň z toho být tak nešťastná.“ Alyss do ní lehce strčila. „Mrzne tu, až praští. A já vím, že když je taková příšerná zima, nemůžeš se mračit.“

Eíře se na tváři objevil úsměv. Ale hned zase zmizel. „Něco jsem slyšela, předtím...“

„Co?“

... *zabij panovníka*... To řekl ten hlas. Hlas chladný jako zimní půlnoc. Eira zavrtěla hlavou.

„Nic.“

„Já poznám, když o něco jde, takže mi to řekni.“

„U kabinetu vodoměrů jsem narazila na Noelle a Adama.“ To byla pravda, třebaže jen částečná.

„Á, Matko nad námi, ochraňuj nás.“ Alyss se zamračila a celou cestu na kliniku vykládala o něčem, čeho se Adam kdysi dopustil během jedné hodiny dějepisu.

Západní klinika byla třípatrová budova v části Solarinu, kterou Eira považovala za střední městský okruh. Ve městě se nacházely další dvě kliniky, ale tahle byla největší a vždycky nejvytíženější. Bylo to místo, kde se noví učni školili v umění lektvarů a mastí. Pomáhali jim přitom

zemělamači. A vodomějové, stejně jako ona, se tam učili, jak prostřednictvím magie pomáhat umírajícím přejít na onen svět.

Na každých pět nečarodějů, kteří přicházeli na kliniku a odcházeli z ní – normálů, jak se jim říkalo ve věži –, Eira viděla jednoho čaroděje.

Čaroděje bylo snadné rozpoznat, a to podle dvou znaků. Prvním bylo oblečení. Většina čarodějů, stejně jako Eira a Alyss, měla na sobě černou uniformu různého stylu v závislosti na hodnosti a spřízněnosti k živlu. Druhým znakem bylo, že se normálové širokým obloukem vyhýbali každému čaroději, který se jim připletl do cesty.

Eira a Alyss vešly do vstupní haly a zastavily se v postranní místnosti, kde se připravily na svou práci. Na obličej si nasadily masku a na ruce si natáhly tlusté rukavice. Potom se rozloučily. Před odchodem si Eira ovšem nemohla nevšimnout, že i Alyss měla na seznamu víc lidí než ona.

Eira si povzdychla, zastrčila si vlasy za uši a přinutila se soustředit. Třebaže byla nedochůdce, vyvrhel, podivínka... tihle lidé potřebovali veškerou útěchu, kterou jim mohla poskytnout. Podívala se na první jméno na seznamu, porovнала jej s účetní knihou a teprve pak pokračovala do vzdáleného zadního křídla kliniky, kde veškerý ruch tlumila přítomnost smrti.

Eira přecházela z místnosti do místnosti a svou magii sloužila lidem říše Solaris. Povídalo se, že to císařovnu napadlo, aby čarodějové pomáhali lidem. Aby využívali svou magii i mimo válečné časy a aby ji vynesli na slunce ze zastíněných koutů a zadních uliček, kam byli zatlačeni už tak dlouho, jak dlouho existovala jejich říše.

Ke své práci toho Eira moc nepotřebovala – stačila jí mísa a dřevěné žetony. Mísu naplnila vodou a pak do jejího středu umístila žeton. Pomocí své magie přenášela slova nemocných do žetonu, aby si ta slova mohla jejich rodina vyslechnout v případě, že by došlo k nejhoršímu.

Když Eira skončila, vrátila se sama do věže. Alyss její práce zabrala minimálně dvojnásobek času. Jako zemělamačka se snažila lidi léčit. Uměla to. Eira jen pomáhala přítelkyni, kterou dobře znala – smrti.

Eira se toulala prázdnými chodbami. Ve třídách probíhalo vyučování a čarodějové, kteří se ho nezúčastnili, byli venku ve městě. Všem už se zajíдалo neustále se mačkat na tak malém prostoru a dychtivě toužili po jaru.

... nemůžu uvěřit... dostanu ho zpátky...

Princ Baldair je mrtvý...

Eiru zarazil známý hlas. V odpoledním slunečním světle, které proudilo skrz zadní okna, působila knihovna ve věži zcela nenápadným dojmem. Panovalo v ní naprosté ticho – byla tu jen ona a ten tajemný šepot.

„Kdo jsi... kdo jsi byla?“ zašeptala Eira a udělala krok dovnitř. Bez jejího svolení vystřelil do vzduchu hledající, tápající úponek její magie. Pátral po tom známém hlasu, který v těchto chodbách slyšela už tolikrát.

Poprvé se Eira nepokusila svou magii zastavit. Odvážila se nechat svou sílu bloudit, v čemž by ji Alyss povzbuzovala, jen aby zjistila, co najde.

Tohle všechno... velmi brzy skončí..., zašeptal hlas někde v prostoru a čase.

Eira se zastavila u zadních oken a vyhlédla ven na město.

Někdo tu byl. Někdo nesmírně mocný. Někdo s magií tak silnou, že aniž by si to uvědomoval, jeho slova se vtiskla do vláken polštářů nebo do kamenných stěn. Neúmyslné otiskování, jak se tomu říkalo, se ovšem považovalo za vysoce nepravděpodobné.

Eira se jednou pokusila svému učiteli oponovat, ale on ji za to pokáral. A tak se její teorie o tom, že neúmyslné otiskování je daleko běžnější, než si kdokoli uvědomuje – když člověk věděl, jak mu naslouchat –, stala jednou z mnoha věcí, o kterých teď raději mlčela.

„To mi připomíná...“ Eira pokračovala dál do věže a zastavila se až u kabinetu naproti dílně vodomějí, z níž se skrz popraskané dveře ozýval učitelův výklad. Využila jeden zvlášť horlivý příkaz, aby nikdo nezaregistroval tiché zaskřípění dveřních pantů kabinetu, a vklouzla dovnitř.

Noelle a Adam byli naštěstí někde jinde. Eira se rychle rozhlédla po zaprášených policích. Nad nástroji vodomějů tančila společně s dlouhými stíny jediná skleněná baňka – s kouzelným plamenem vznášejícím se uvnitř.

„Tak jo, Alyss. Dobře. Uvidíme, jestli máš pravdu. Jestli je to opravdu dar.“ Eira sebrala odvahu a zeptala se vzduchu: „Koho jsi chtěla zabít?“

... *jen si to představ, císař Solarisu...*, šeptem odpověděl ten ledový hlas z dřívějšíka.

Eira se prudce otočila a srdce se jí rozbušilo. Nebyla zvyklá, že jí hlasy odpovídaly. Stopy po magii byly obvykle velmi nepříjemné, a dokonce i v těch nejlepších časech těžko postižitelné. Mluvil s ní za svých podmínek, nikdy za jejích.

Ale možná, že měla Alyss pravdu. Možná, že to nikdy doopravdy nezkusila.

„Kdy?“ Odpovědí bylo ticho. „Kdy?“ Šlo o nějaké spiknutí, jak zabít císaře? Srdce měla až v krku. Nikdo by určitě –

O tomhle místě nikdo neví... naše tajemství... Hlas byl čím dál tím slabší, až úplně utichl. Eira téměř cítila ducha ženy, který promlouval ledovým tónem a který jí procházel a mířil... ne, to nemohla být pravda... mířil do zadního kouta kabinetu?

Eira rozhrnula pavučiny a prsty přejela po letité vrstvě prachu, pod níž se skrýval žlábek, kterého si v zadním rohu místnosti nikdy nevšimla. Byl napůl schovaný za polici a sudem. Tam, skrytá ve stínu výklenku, byla malá klika. Eira za ni vzala a stiskla. A zatlačila.

Právě když se to chystala vzdát, zavrzaly neviditelné panty. Zatlačila ještě o trochu víc. Dvířka se najednou uvolnila a otevřela.

Eira po hlavě vletěla do tajné komory.



Prach nutil Eiru ke kašli. Odhrnula si vlasy z očí a pokusila se zorientovat. Když uslyšela cvaknutí kliky u dveří do kabinetu, rychle se ohlédl do místnosti, z níž přišla. Vyskočila na nohy, popadla skrytá dvířka a zaklapla je dřív, než kdokoli zahlédl ji... anebo její objev.

Opřela se o dvířka, zatajila dech a poslouchala. V kabinetu to cinkalo, jak se někdo prohraboval uskladněnými zásobami vodomějšů. Eira se modlila k Matce, aby si nikdo nevšiml dvířek, kterých si všimla ona – a doufala, že po sobě nenechala žádnou stopu, která by upozornila na jejich existenci. Přehrabování utichlo. Eira se kousla do spodního rtu a sebrala všechnu sílu, aby ubránila zavřená dvířka, kdyby se je ta osoba na druhé straně pokusila otevřít. Jenomže pak se ozvalo skřípání dveří vedoucích z kabinetu na chodbu a pak... nastalo ticho.

Eira pomalu vydechla a odsunula si vlasy z obličeje. Vypadly z volného uzlu, do kterého si polovinu z nich svázala. Jak se je snažila zkrotit a dát znovu na místo, jemné prameny jí bezvládně visely mezi prsty.

A když už byla řeč o místě... kde to vlastně byla?

Eira se napřímila a poprvé se pořádně rozhlédla. Místnost byla jednoduchá, nijak nevyzdobená a připomínala jí pokoje učňů. Postel, stůl, knihovna s několika rozpadajícími se svazky. Na kamenné zdi visely zbytky praporec. Většina vláken už to dávno vzdala a ležela v kupě na podlaze.

„Kdo tu žil?“ odvážila se Eira zeptat – a odvážila se vyběhnout komoru k odpovědi.

... *budu... nejlepší, jakou kdy poznali...*, odpověděl hlas sirény, který ji sem zavedl.

Eira se podívala na polici s knihami. Hlas vycházel z jednoho výtisku na horní polici. Jemně za něj zahákla ukazováček a stáhla jej dolů. Nějakým zázrakem se jí v rukou nerozpadl.

Eira položila knihu na stůl a opatrně ji otevřela. Ukázalo se, že je to deník. Nebylo na něm žádné jméno. Ať byl jeho autorem kdokoli, dal si záležet, aby nijak neprozradil, o koho se jednalo. Ale sotva Eira prolistovala prvních pět stránek, pochopila proč.

„Zlo,“ zašeptala s hrůzou, když se zdržela na jednom obzvlášť dlouhém pokynu. Ale jednu její část – temné, chladné a zkažené místo, které se v posledních dvou letech rozhodla ignorovat – to ohromilo.

Úhledně sepsané na stránce, bez odsuzování či emocí, byly zcela jasné instrukce, jak zmrazit člověka v kus ledu. Nějaký vodoměj zjevně vynaložil obrovskou snahu anebo prováděl ilegální pokusy – vzhledem k uvedeným detailům se nejspíš dopustil obojího –, aby zaznamenal, jak naprosto znehybnit jiného člověka. Nebyl by ani živý, ani mrtvý, jen totálně v pasti.

„Samozřejmě pokud by nešlo o ohňonoše,“ přemítala Eira nahlas a pak okamžitě zavrtěla hlavou. Zavřela knihu a vrátila ji na místo. Ty písemné instrukce probudily hluboké proudy v jejím nitru. Proud, který potřebovala udržet v klidu.

Jak se Eira snažila vyprázdnit svou mysl, všimla si, že knihovna stojí trochu nakřivo. Nahlédla do tmy mezi knihovnou a zdí a utvrdila se ve

svém podezření – zpoza knihovny proudil čerstvý vzduch a vůně vlhké zeminy. Eira zatlačila a odhalila otvor. Ne, byla to spíš jen prasklina ve zdi, která vedla do hrubě vytesané chodby. Eira netušila, jak daleko ta chodba vede. Ale soudě podle ledového vzduchu, který z ní vycházel, pokračovala hluboko do nitra hor, na nichž, kolem nichž a v nichž lidé vybudovali město i palác.

V paláci se nacházela spousta tajných chodeb. Eira věděla o mnoha z těch, které byly součástí Čarodějně věže. Většina vchodů a východů z věže byla obyčejným lidem, kteří pracovali a žili v paláci, skryta.

Ale tohle nevypadalo jako žádná z obvyklých tajných chodeb. Její stěny se jevily jako přirozeně vytvořené. A její útroby neosvětlovaly žádné skleněné baňky se vznášejícími se plameny, takže Eira viděla jen na krátkou vzdálenost a dál už bylo jen neznámo a prázdnota. „Kdo jsi byla?“ zeptala se Eira znovu. Ale teď jí bylo jedinou odpovědí mlčení.

Vrátila se k deníku a zvědavost ji donutila otevřít jej ještě jednou. Její mysl se tomu bránila. Ale její ruka neposlechla. Opět nalistovala stránku o zmrazení lidí a začala číst.

Den se vlekl, a jak ubývalo světla, stránky pomalu získávaly sytě oranžový nádech. Eira zamžourala, protřela si oči a podívala se z okna. Slunce už viselo nízko na obloze. Byla tak zvyklá na skleněné baňky, které osvětlovaly většinu věže a které jí neustále propůjčovaly svou záři, že jí stmívání v téhle zapomenuté komnatě přišlo poněkud zvláštní.

Potichu zaklela. Když ji něco pohltilo, čas plynul neskutečně rychle. Přitiskla ucho k dvířkům, která spojovala tajnou komoru s kabinetem vodoměřů, a pozorně poslouchala. Slyšela tlumené hlasy a kroky. Ozvalo se krátké zadunění, které znělo, jako by kolem proběhla skupinka učňů.

Pravděpodobně mířili na večeri. Vyučování mladších učňů a těch, kteří jako ona nebyli celý den ve městě, pro dnešek končilo. Eira potřebovala vyklouznout, jinak by riskovala, že ji při odchodu přistihne někdo z protější dílny.

Sebrala odvalu, pomodlila se a otevřela dvířka. Protáhla se za velkým sudem a dvířka za sebou zavřela. Rozhlédla se po místnosti a hledala něco, čím by mohla vstup do tajné komory zamaskovat. Něco, čeho by si lidé nevšimli, i kdyby to bylo na jiném místě. Něco jako... velký pytel dřevěných žetonů.

S námahou pytel zvedla a opřela jej o sud. Zakryla tak malý otvor, v němž se schovávala klika. Ale stačilo to? Teď, když Eira věděla, že tam ta dvířka jsou, nic jiného neviděla. Jak to, že si jich nikdy předtím nevšimla? Teď by je určitě kdokoli –

Dveře kabinetu se rozletěly. „Eiro?“ Marcus na ni zamžoural. „Ty jsi taky teprve teď přišla?“

„No, ano,“ zalhala Eira svému bratrovi. Obvykle to nedělala a hlavně se z toho snažila neudělat zvyk, protože to bylo nebezpečně snadné. Marcus totiž věřil každému slovu, které jí vyšlo z úst. „Skončila jsem dřív než ty, samozřejmě, ale ještě jsem se prošla po městě.“ Zatímco mluvila, položila mísu a zbytky žetonů na polici.

„Vím, že se v mrazivých dnech ráda procházíš.“ Zasmál se a také odložil všechno, co mu zbylo. Ale měl toho mnohem míň než ona. Eira ho koutkem oka sledovala. „Děje se něco?“

„Všiml sis... že je něco jinak?“ odvážila se Eira zeptat. Musela zjistit, jestli dvířka vidí i někdo jiný než ona.

„Jinak?“ Marcus se postavil čelem k ní a dal si ruce v bok. „Á, rozpustila sis vlasy. Líbí se mi to.“

„To... to je pravda. Ano.“ Eira si prohrábla vlasy a ujistila se, že jí na nich neulpěl prach ani pavučiny z tajné komory, v níž strávila skoro půl dne.

„Tak či tak, právě jsem se chystal jít na večeři. Chceš jít se mnou?“

„Asi bych měla najít Alyss.“ Eira si pevně propletla prsty. Ze všeho nejraději by popadla pár svíček a na zbytek noci se uvelebila v tajné komoře. Bylo tam alespoň osm dalších deníků, které si chtěla projít. A tunel k prozkoumání.

„Když jsem odcházel z kliniky, Alyss tam ještě byla.“

„Nevěděla jsem, že tě dnes poslali na Západní kliniku.“

„Požádali mě na poslední chvíli, jestli bych během operace nepomohl s tlumením bolesti. No, a já měl zrovna čas.“ Marcus se usmál.

Tlumení bolesti... To znamenalo, že jejího bratra už někdo – s nejuvěřitelnější pravděpodobností jejich strýc – naučil, jak využívat magii k ochlazení částí těl, aby byly dostatečně otupělé, ale aby nedošlo k jejich poškození.

„Kdy ses to naučil?“ odvážíla se Eira zeptat. Přála si, aby její hlas spolupracoval a byl silnější.

„Já...“ Odmlčel se. Svěsil ramena a zajel si prsty do své husté kštiny. *Vinen*, prozrazoval každý jeho pohyb, *vinen*. „Asi před rokem?“

„Před rokem? Když jsi měl ukončit výcvik?“ Učni většinou získávali výuční list ve dvaceti. Ale Marcus dovršil dvacet let už loni a z nějakého nevysvětlitelného důvodu byl stále učněm.

„Ano, myslím, že to bylo někdy v té době. Možná proto mě to strýček naučil. Věděl, že jsem měl absolvovat, a tudíž bylo možné mě to naučit.“

„Učil učně,“ zamumlala Eira.

„Určitě tě to taky brzy naučí.“ Marcus jí položil ruku na rameno. „No tak, ptáčku s modrýma očima, nebuď tak skleslá. Věnuj svému bratrovi úsměv.“

Eira se přiměla k úsměvu, ale pochybovala, že by ji Fritz cokoli naučil.

Vydala se s Marcusem dolů. Šla hned za ním, v jeho stínu, kde bylo její místo. Marcus byl hvězda. Byl vodoměj, který zářil, který se vždycky ovládal. Pomáhal mladším učňům i učitelům. Představoval zdravou kombinaci teoretických vědomostí a praktických schopností. A ona... ona byla... tam. Vždy jeden krok od světla reflektorů.

Ale co by dělala, kdyby se skutečně octla ve středu pozornosti? To nevěděla. Byla to otázka, kterou si sama ve svém pokoji pokládala noc za nocí a stále na ni neměla odpověď. Někteří lidé byli stvořeni k tomu, aby je ostatní milovali a zbožňovali. Jiní ne.

Ale kdyby se někdy pokusila uniknout, být ve stínu by jí to mohlo usnadnit. Během těch dlouhých, osamělých nocí se v duchu obvykle zatloukala přes moře na Půlměsíční kontinent. Fantazírovala o tom, jak by se tam prosadila a zařídila si tam život. Zajímalo ji, jak snadné by bylo schovat se na obchodní lodi. Pár námořníků, které potkala jako děvče v Opariu, bylo určitě stále na moři...

„Marcusí?“ Eira se zastavila u vchodu do jídelny. V kruhové místnosti uprostřed věže seděli učni a učitelé kolem stolů a povídali si. Ve vzduchu se vznášela vůně čerstvého chleba a pečeného vepřového masa. „Nejsme –“

„Před večeří musíme udělat ještě jednu zastávku.“

„Kde?“ Hrklo v ní.

„Zajdeme na cvičiště pro Cullena. Slíbil jsem –“

„Ne, já jdu najít Alyss.“

Marcus k ní přiskočil, a než se stačila odvrátit, popadl ji za ramena. „Slíbil jsem mu, že spolu dnes povečeříme. Chce mi něco povědět.“

„Fajn, můžeš jít na večeři s Cullenem. My dva si popovídáme jindy.“

„Ale je prostřední den v týdnu. A prostřední den v týdnu vždycky večeříme spolu.“

„Na to jsi měl myslet, než sis naplánoval večeři s Cullenem.“ Eira si založila ruce na hrudi.

„Prosím, Eiro. Není tak špatný.“

Cullen *byl* tak špatný. Byl ještě horší. Cullen byl horší než Noelle a Adam dohromady. Byl to „princ z věže“, pro Matčinu spásu. Pro Eiru byl tím nejhorším člověkem, jakého znala. Málokdy s někým mluvil. A když to udělal, vždy to využil jen k tomu, aby dal ostatním najevo, že jsou hluboko, hluboko pod ním.

„Marcusí –“

„Prosím.“ Marcus se naklonil dopředu a podíval se jí do očí. Ty jeho byly o odstín tmavší než její, stejně jako jeho vlasy, a spíš připomínaly

modrou barvu moře než ledu. Jeho oči byly vřelé a laskavé jako on. Ty její byly chladné, téměř nepřírozeně světlé a odrazující... jako ona.

„Tak dobře,“ povzdychla si. „Dobře, dobře, dobře.“ A pro větší důraz nakonec záupěla. „Ale dlužíš mi něco dobrého z Margeryiny pekárny.“

„Koblihu?“

„Dvě koblihy, kdykoli požádám.“

„Domluveno.“ Marcus tleskl a vydal se dolů z věže. Eira se za ním podívala a ještě jednou se zamyslela, jestli ho má následovat, anebo raději utéct, dokud může. S dalším záupěním se za bratrem rozběhla. Slib byl slib, zvlášť mezi sourozenci.

Neoznačenými dveřmi vyšli z věže. Každý učeň měl nad dveřmi svého pokoje stříbrnou cedulku se svým jménem. S láskou je jako jedny z prvotních úkolů ve věži vyráběli mladí ohňonoši. Ale za neoznačenými dveřmi se nacházely chodby, které spojovaly věž s palácem.

„Marcusi?“

„Ano?“

„Objevil jsi někdy ve věži dosud neznámou chodbu?“

„Jak to myslíš?“ Ohlédl se přes rameno. Jediná skleněná baňka v dlouhé chodbě vrhala na jeho tvář temné stíny.

„Dveře nebo chodbu, o kterých jsi předtím nevěděl?“

„O čem to mluvíš?“ Marcus se zastavil na opačném konci chodby. Vypadalo to, že jsou ve slepé uličce, protože na místě, kde by měl být východ, byly jenom maltou spojené kameny palácové zdi.

„Já –“ Eira se pokusila zachytit své prchavé myšlenky, „- jen jsem si myslela, že když je ve věži tolik tajných, ale ne úplně tajných chodeb... Možná, že existuje jedna nebo dvě, které jsou *skutečně* tajné? Na které lidé dávno zapomněli?“

Její bratr se zasmál. „To je zápleтка jednoho z Alyssiných románů?“

„Ano.“ Eira se přinutila ke smíchu. „To nic, ignoruj to.“

A on to udělal.

Za ta léta život Eiru naučil, že ji lidé snadno ignorují – a dokonce na ni zapomínají. Někdy přemýšlela, jestli na sobě nemá iluzi, díky které splývá s okolními stěnami. Podobnou iluzi, jakou právě teď procházeli.

Marcus šel první. Beze strachu se ponořil do konce tunelu. Jako by ho pohltila mlha. Celého. Eira šla za ním a prošla iluzí kamenné zdi do chodby v paláci. Jediným ukazatelem iluze byl malý symbol – dvě poloviny kruhu odsazené od sebe. Byl to symbol Čarodějné věže a říkalo se mu Zlomený měsíc. Ten symbol se používal více než sto let, předtím než korunní princezna Vi Solarisová vydala dekret, podle něhož se musel změnit na značku se čtyřmi kruhy a trojúhelníky, kterou teď měla Eira vzadu na uniformě. Byl to náhlý a nezvyklý požadavek. Ale Eira upřednostňovala nový symbol před starým.

Chodbami paláce prošli ke cvičišti. Strýček Fritz jí vyprávěl, že čarodějové byli kdysi v paláci raritou – nevítanou, podobně jak to s čaroději bylo na většině míst. Byla to zvláštní představa, protože teď by nikoho nenapadlo, že to někdy mohla být pravda.

Prašné cvičiště v paláci mělo celou sekci věnovanou čarodějům. Cvičili společně s palácovou stráží a zbytky solariské armády. Kromě šesti lidí byl nyní rozlehlý prostor prázdný.

Marcus se zastavil u opevnění a zahleděl se dolů na skupinku, která k tréninku využívala spíš světlo pochodní než sluneční paprsky. Rukou se opřel o vysoké kamenné zábradlí a s úžasem, jinak to Eira popsat nemohla, se díval. Zastavila se vedle něho a také pohlédla dolů.

Stranou seděly tři děti. Byli to nejnovější učni věže. Eira slyšela, že nejmladšímu je sedm. Děti sledovaly, jak dva mladí muži čelem k sobě cvičí své čarodějnictví. Vrhali po sobě poryvy větru, které do udusané země vyrývaly hluboké příkopy. Uhýbali s nadpřirozenou elegancí a jejich těla se vznášela ve vzduchu déle, než by mělo být možné. Jejich nohy a ruce se pohybovaly jako vítr. Protože to byli... větroplavci.

Větroplavci byli nejvzácnější ze všech spřízněností k živlům v říši Solaris – čarodějové, kteří byli považováni za vyhynulé, dokud se z popela temné historie nevynořil další: Vhalla Yarlová. Byla to žena, která se narodila jako prostá občanka, všichni ji za ni považovali, ale ona se pak rozletěla jako pták odolávající gravitaci a stala se císařovnou.

Stejná žena právě teď radila oběma mladým mužům v ringu.

„Jen si to představ,“ zašeptal Marcus. „Učit se od samotné císařovny.“

„Ty se učíš od samotného ministra čarodějnictví,“ opáčila Eira, protože po tom sama velice toužila. I když byla stejné krve jako Marcus, nikdy neměla stejná privilegia jako její bratr. Fritz ji nikdy nevzal stranou, aby ji něco naučil.

„To není totéž.“

„Kdyby osud chtěl, aby ses učil od císařovny, zařídil by, aby ses narodil jako větroplavec.“ Eira sledovala tanec dvou protivníků. Toho mladšího neznala, ale toho staršího ano – byl to Cullen.

Cullen byl nejstarší větroplavec. Byl první, kdo se probudil po císařovně Vhalle. Od chvíle, kdy dorazil do věže, se s ním zacházelo jako s křepelčím vejcem. Nic mu nebylo dost dobré. Byl milovaným učněm každého učitele.

Když se tu objevil, zamilovalo se do něho dokonce i celé město. Skutečnost, že byl prvním větroplavcem po Vhalle Yarlové, kolem něho vytvořila atmosféru tajemna a přitažlivosti. Díky tomu, že byl větroplavec, byl zván i na císařský dvůr. A taky díky tomu, že byl jeho otec senátorem.

Představoval první generaci peněz a vznešenosti, a podle toho se taky choval.

„Kéž by.“ Marcus si toužebně povzdychl a opřel se lokty o zábradlí.

Eira se nevydržela dívat, jak její bratr za bílého dne sní o tom být v kůži toho pitomce. A tak namísto aby se dívala, posadila se na kámen, opřela se o lokty a obrátila pohled k mrazivým horám za nimi. Její bratr, který byl v jejích očích ztělesněním dokonalosti, si postavil Cullena na

piedestal, jako by byl darem Matky všem čarodějům. Jako kdyby byl Cullen ještě lepší než císařovna.

„Máš toho hodně, Marcusi. Nepřej si, abys o to přišel,“ zamumlala.

„Co tím chceš říct?“

„Nic,“ vyhrkla.

Jakýkoli další hovor byl u konce.

„Marcusi, jsi to ty?“ zavolal Cullen.

„Zdravím tě, příteli!“ Marcus zuřivě zamával. „Nenech se rušit.“

„Právě jsme skončili. Je to v pořádku, pojď dolů.“

„Víš to jistě?“

Nastala krátká pauza, bezpochyby aby získal svolení od císařovny. A pak se znovu ozval: „Ano, je to v pořádku.“

Marcus se otočil čelem k Eíře. „Pojď.“

„Já tam nechci jít.“

„*Ale no tak.* Máme šanci setkat se s císařovnou!“ Marcus ji chňapl za ruku, a když táhl Eíru dolů po schodech, zabudovaných do zdi, která obklopovala cvičiště, málem jí ji vykloubil.

Měl to celou dobu v plánu? Kdyby ano, Eíru by to ani moc nepřekvapilo. Její bratr vždycky získal, co chtěl. Možná, že se před lety spřátelil s Cullenem a pomalu se k tomu muži propracovával blíž a blíž, aby dospěl až k tomuto okamžiku. Civěla na bratrovy zlato-bronzové vlasy. Ať se mu dělo v hlavě cokoli, bylo to pro ni záhadou. Ale kdyby byla alespoň z poloviny tak talentovaná... alespoň z poloviny tak odhodlaná... a alespoň z poloviny tak oblíbená jako on...

Svět by jí ležel u nohou.

Vyšli z bočních dveří na plochu cvičiště. Cullen už k nim mířil. Císařovna se držela zpátky a dávala pokyny, které ostatní větroplavci nemohli slyšet.

„Omlouvám se, příteli. Úplně jsem ztratil pojem o čase,“ omluvil se Cullen s laskavým úsměvem. Sice ta slova vyslovil, ale ani v nejmenším

nevypadal, že je mu to líto. Nejspíš byl zvyklý, že lidé bez otálení plní jeho rozkazy. Eira o tom nepochybovala.

Marcus ji nakonec pustil a ona s radostí zůstala vzadu. S propletenými prsty sledovala, jak Marcus svého přítele plácá po rameni a vyměňuje si s ním zdvořilosti.

Cullen, princ z věže, jak mu říkaly ženy. Elegantní šaty, v jakých se chodilo u dvora, mu velmi slušely. Měl sytě hnědé vlasy, tak tmavé, že ve slábnoucím světle vypadaly skoro jako černé. Ale z minulé návštěvy, k níž ji bratr rovněž donutil, Eira věděla, že když do Cullenových vlasů zasvítí slunce, některé prameny září zlatem jako vlasy jejího bratra. Jeho oči připomínaly západ slunce – byly pronikavé a téměř nepříjemně jasné, jako ty Eiriny. A Cullen je právě teď obrátil na Eiru.

„Přivedl jsi svou sestru.“ Jeho výraz ztratil veškerou vřelost.

„Můžu odejít,“ opáčila Eira s lehkostí. „Ve skutečnosti –“

„Ve skutečnosti je dnešek den, kdy spolu pravidelně jednou za týden večeříme,“ vložil se do toho Marcus. „Nebude ti vadit, když bude jíst s námi, že?“

„Vůbec ne,“ odpověděl Cullen s grácií, jakou by člověk očekával od někoho, kdo absolvoval lekce etikety. Vynucený úsměv však jeho slova popíral.

Nechtěná Eira. Ledový přízrak věže. Čarodějka chladnější než zima. Eira měla tolik práce s vlastním ponižováním, že málem přeslechla ten šepot.

... *ty a já...*

... *určitě je to bezpečné...*

Ten druhý, ledový hlas patřil ženě, kterou už ten den slyšela. Byla to stejná žena, která přebývala, anebo alespoň procházela skrz tu tajnou komoru, již Eira objevila. Byla to stejná žena, která mluvila o zabití císaře. Eira otočila hlavu a podívala se na zeď, odkud, jak se zdálo, šepot vycházel. Nikdy předtím ten hlas neslyšela a teď ji ta žena pronásledovala.